

[Hagen Hagensen.]

Baggrunden er jo ikke ønsket om at straffe, men det er spørgsmålet om at have en trussel om streng straf, der kan virke tilstrækkelig forebyggende til, at vi så vidt muligt undgår disse særlig farlige forbrydelser. Narkomani er jo en sørgelig foreteelse i vort som i andre lande. Den rapport, der nylig er kommet fra indenrigsministeren til socialudvalget om stofmisbrugets omfang, viser ganske vist, at der skulle være en vis stagnation i tilgangen af nye misbrugere, men samstemmende udtaler alle, der har været spurgt, at der er stigende problemer med den svært belastede del af stofmisbrugerne, der synes at være ret konstant. Man siger, at overtrædelserne er grovere; man siger, at arrestanter i stigende tal er udlændinge, der er kommet hertil med stoffer, og de antages at repræsentere narkohandelsorganisationer på internationalt plan. Man taler om, at antallet af brugere af hårde stoffer i hvert fald er konstant, og navnlig siger man, at der er et stigende antal dødsfald, og en bladartikel forleden dag fortalte, at antallet var fordoblet i de sidste 3 år. Vi står altså over for noget, der er særdeles alvorligt.

Vi kunne også i Berlingske Tidende fra den 13. ds. læse, at en fange var flygtet fra afsoning, fordi han ikke ønskede at være narkoman længere. Det kunne han næsten ikke blive fri for i fængslet, hvor han var, og hvor der var adgang til at få narkostoffer. Det er et forhold, som jeg må bede ministeren særligt om at undersøge, og som vi også under udvalgsarbejdet givetvis kommer til at beskæftige os med.

Stofbrugeren eller rettere sagt misbrugeren af stoffer bør hjælpes gennem opsøgende og forebyggende arbejde, gennem behandling ved afgiftning og ved efterbehandling med overvågning og bistand. Man kan tale om, hvorvidt det er en sygdom. Det tvivler jeg på det er, men det er i hvert fald en foreteelse, som man bør søge at hjælpe den pågældende ud af, og misbrugeren må motiveres til at komme tilbage til samfundet, til en meningsfyldt tilværelse. Over for brugeren eller misbrugeren af euforiserende stoffer mener jeg næppe straf hjælper, det gør kun behandling, omsorg udført med en vis bestemthed og fasthed, således at man kan sige, at hjælpen bliver god nok.

Derfor kan jeg heller ikke — det får vi i øvrigt lejlighed til at behandle senere — se ideen i det af kristeligt folkeparti fremsatte forslag til folketingsbeslutning om at skærpe forholdene for dem, der misbruger narkotika.

Det ligger helt anderledes med hensyn til dem, der er bagmænd. Bagmandsværket må vi til livs. Det er foragteligt at ville andre menneskers fordærv og oven i købet ville det for vindings skyld. Vi ved fra oversigter over domme, at det er ganske voldsomme ting, der kan blive ført ind. Ved et enkelt tilfælde fra i fjor var der i sortbørsverdi i en enkelt sending, der blev afsløret, for ikke under 20 mill. kr., så det er jo ganske højt spil, der spilles fra de pågældendes side.

Både af generalpræventive og af specialpræventive grunde bør der være en vid strafferamme med tilstrækkelig højt maksimum. Det er jo de særlig farlige stoffer, der er tale om, og vi ved fra de rapporter, der foreligger, at morfinbase er det farligste stof, vi for tiden kender til.

Jeg må anse en trafik som den, internationale bander bruger, simpelt hen for at være forsøg på eller medvirken til drab. Derfor må der være en særdeles høj strafferamme, en særdeles alvorlig sanktion, og det kan ikke være således, at vort land skal være en oase, der ligger imellem lande, der straffer højere, end vi gør, og derfor kan jeg være enig i, at strafferammen udvides.

Lederen af narkotikapolitiet, politiadvokat Volmer Nissen, der tidligere er omtalt her i dag, har yderligere i Ugeskrift for Retsvæsen fra 8. december 1973 nærmere redegjort for forholdene og påvist behovet for det nu foreliggende lovforslag.

Han peger på, at vi står over for et hårdt kriminelt miljø, og at man må have midler herimod. Erfaringen viser da også, at væsentlig prævention ligger i hurtig opklaring og stor opklaringsprocent. Her mener politiadvokat Nissen nu — og det siger jeg, fordi hr. Erlendsson nævnte noget før om, at efterforskningen viser sig egentlig at være ganske god — at man har nogenlunde mulighed for at få sagerne igennem. Den forebyggende gerning skal vi være med til at øve.

Jeg har kun én ting at sige yderligere til slut, nemlig at jeg mener, ikrafttrædelsestidspunktet for loven godt kan rykkes frem. Der er ingen grund til at udsætte ikrafttrædelsen til 1. juli i år; man kunne egentlig lige